



# BUDAPEST

## *Almabefőtt*

**A** lány mondta, hogy a munkát nem tudta elvégezni, mert elaludt.

– Ne csináld ezt, hogy aludtál el?

– Elaludtam!

– Ezt így nem lehet! – mondta a férfi. Gatyában állt a konyhában a tűzhely pultja előtt, ott, ahol előző este a lecsónakvalót hasogatta. – Lakást tartasz fenn, bulikba jársz, társaságokba, éjszakázol, a munkát meg nem végzed el.

– De elvégzem, csak most elaludtam. Te sem mentél ki egyszer sem pisilni.

– Egyszer kimentem.

– Egyszer, máskor többször, négyszer, ötször.

– Meg hatszor is.

– Igen, hatszor.

A férfi két szendvicset már megkent, összerakta. – Neked is csinálók – mondta.

– Nem kell.

– Nem viszel?

– Viszek.

– Akkor megcsinálom.

– Ott van kettő – mondta a lány. A két szendvicstre mutatott, amit a férfi a tűzhely nagyobbik lapján rakott egymásra, a másik hármat koszos edények foglalták el.

– Az az enyém.

– Kettő?

– Kettő!

– Nekem egyet.

– Jó, egyet.

Megkent még két szelet kenyeret, parizerszeletet, meg sonkát tett a kenyerek közé abból, amit előző nap este vettek az üzletben, előtte találkoztak. – Te is így szereted – mondta a lány a felvágottas pult előtt –, parizerre sonkát, alatta vajkrém, magyaros.

– Becsomagolom én – mondta a lány a konyhában –, ha oda engedsz.

– Nem tudlak ide engedni, mert elosztom a lecsót. Ha adsz edényt.

– Majd én elosztom. Elosztom és becsomagolom.

A férfi átadta a helyet. A falhoz kellett lapulnia, hogy a lány elférjen mellette. A gatyája megakadt a radiátor csapjában. – Bassza meg!

– Ne beszélj csúnyán, hercegnő vagyok.

– Ez a kurva hely!

– Nem hallod? Ne beszélj így nálam, apám hercegnőnek nevelt, és az vagyok.

– Hercegnő? Inkább vagy almabefőtt. Felnyitnak, beléd kóstolnak, megesznek.

– Ne játsszál ezzel, jó! Légy szíves.

– Vagy visszaraknak a polcra. Két éve el sem fértem volna – mondta a férfi, most már kiszabadultan, a bejárati ajtó előtti cipők között.

– Miért? Terhes voltál – a hercegnő kuncogott, letépte az alufóliát, amibe csomagolt.

– Az.

– De most nem vagy.

– Tizenhat kiló ment le.

– Ügyes vagy.

– Válás után. Ne mond nekem, hogy ügyes vagyok.

– Te meg ne mond nekem, hogy válás, mert úgyse az. Akkor is ügyes vagy!

– Ne mond nekem!

A férfi visszalépett a fürdőszoba felé, megint a lány meztelen háta, meg a radiátor között állt meg. Megcsipkedte a lány bugyiját, aztán meg odapaskolt. – Ne mond nekem, hogy ügyes vagyok! Nem az anyám vagy, ne mond nekem! – Most nem akadt fel. Bement a fürdőszobába. Frissen volt felmosva. Azon gondolkodott, hogyan csinálja, hogy ne legyen hangos. A lány alig egy méterre, igaz, köztük ajtó, üvegajtó. Kiszólt.

– Meztelenül fogok kijönni.

Nem volt nagyon zajos, de a biztonság kedvéért a cirkót is elindította. Visszahajtotta a vécétetőt, a lányok ezt szeretik ellenőrizni. Nem tudta, hogy ez a lány szereti-e ellenőrizni, mégis visszaeresztette a tetőt.

Zuhanyzás közben a vizet többször megengedte, kiengedte, hogy jó hideg legyen, majd elzárta, újra megengedte, újra elzárta. Szerette magát forrázni a jéghideg vízzel, borotválni a forróval, és ezt ismételtetni.

– Ne használj olyan sok vizet! – kiabálta be a lány, de ezt ő nem hallotta, csak azt, hogy a lány kiabál. Azt hitte, baj van, megégette magát, leverte az üvegtálat a lecsómaradékkal, és összevagdosták a szilánkok, amibe belelépett, vagy lábába esett a nagy kés, az egyetlen, amit még az este a fiókban talált, és mivel ma reggel sem talált kisebbet, azzal kente meg a kenyeret, esetleg magára borított valamit a hűtő tetejéről, ahol a vasedényeket tartotta.

Kilépett a zuhanyzófülkéből, a lába alá húzta a tegnapi esti gatyáját, amit még akkor hagyott a kövön, a szárító előtt, most arra csöpögött. A ma reggeli gatyáját az ajtókilincsre akasztotta, azt is könnyen elérte. Fogat mosott, eszébe jutott, hogy a tusfürdőjét a fürdőben hagyta, meg az, hogy a neszesszer csomagját se felejtse itt. A gatyámat itt hagyhatom, ezt ne hagyjam itt. Kijött a fürdőszobából meztelenül. Egyik kezében a tisztálkodó szerek fekete, rekeszelt műanyag tasakban, mint sárga vékonybél lógott mellette a cipzár egyik szára.

Megállt az ajtóban, várta, hogy a lány elálljon az útjából.

– Ezen a környéken mind ilyen vékony, kismellű, nyurga lányok laknak kis lakásban.

– Hányat ismersz?

– Egyet. Te is ismerheted, fehér pulit sétáltat, és amikor van, a fiút is leviszi.

– Nekem nincs pulim, de egyszer akartam egy állatot, aztán nem lett. Nem szoktam sétáltatni.

– Szoktál, láttalak.

– Egyszer, amikor egy hétig vendég kutya volt nálam, azt sétáltattam, hajnalban, és később este, elég volt.

– Na ugye, mégis sétáltattál, jól emlékszem.



– Máskor is találkozhattunk?

– A lánnyal?

– Vele.

– Biztosan.





– Veled is?  
– Egyszer-kétszer még velem is.  
– Ezzel azt akarod mondani, hogy egyszer majd nekem is lesz pulim.  
– Azt is.  
– Van benne gyakorlatom, azt?  
– Azt is.  
– És ami a sétáltatást illeti, ide pakolsz, hogy megsétáltassalak, amikor meg nem vagy, sétáltatom a pulit.  
– Azt is.  
– Legyen kutyám.  
– Te mondtad, hogy egyszer akartál itthon egy állatot.  
– Igen akartam, de már nem akarok. Akartam, mert jó lett volna valakihez hazajönni. – A lány hátralépett, a férfi látta, hogy nem tört össze semmi, a lány közben inget vett magára.

– Az este nem törölted fel a követ.  
– De most felvult.  
– Mert én feltöröltem.  
– Mikor?  
– Az éjjel  
– Kint voltál?  
– Lezuhanyoztam. Te nem utána.  
– Csak kezdet mostam – mondta a férfi. – Jó volt?  
– Kétszer – mondta a lány. – Lecsót is tettem, tedd a szatyrodba – és a férfi szabad kezébe nyomta a műanyag dobozt a lecsóval, meg a két szendvicset fóliába csomagolva, papírszalvétával. – Meg se nézed, milyen szép szalvétát vettem direkt neked?  
– De megnéztem, szép. Azt mondtad, kétszer?  
– Igen, kétszer.  
– Az nem lehet.  
– De lehet.  
– Egyben kétszer?  
– Mi az, hogy egyben?  
– Egy dugásban.  
– Megint csúnyán beszélsz.  
– Jó, keféltünk.  
– Nem keféltünk, nem dugtunk, szeretkeztünk, és kétszer eléveztem.  
– És az jó!  
– Ne cseszegess már, háromszor is szoktam.  
– Még nem hallottam.  
– Hány nőd volt? Harminc? Negyven?  
– Nem tudom. Annyi.  
– És senkinek nem volt kétszer.  
– Nem tudok róla. Egy aktus alatt nem.  
– Nekem háromszor is szokott, de most kétszer. Az is elég.  
A férfi egyik kezéből a bejárati ajtó előtti szatyorba csúsztatta a szendvicseket és a dobozt a lecsóval. Előtte kibontotta a szalvétát, megnézte a kenyereket.  
– Tudod, honnan tudom, hogy nálad vagyok?  
– Onnan, hogy itt vagy.  
– Hogy tőled mentem el..., na jó, reggel. Nem vágod le a kenyér szélét. Rajta marad a laposán a sütőipari papír.  
– Mit akarsz mondani? Te kentem meg a kenyereket.  
– Te szeletelted. Azelőtt engem nem így engedtek el.  
– Mégis elmentél onnan is.  
– El.  
– Mindenholnan elmész.  
– Elmegyek.

Belépett a cipőjébe, kétszer bogra kötötte a fűzöt, így is hosszú csüngője maradt. Vacsakolt még vele egy kicsit, aztán hagyta, ahogy sikerült, főlegyenesedett.

– Itt maradhat a gatyám? Arra álltam, hogy ne vizezzek.

– Mikor jössz még?

– Majd úgyis levelezünk. És hozok törölközőt.

– Adtam.

– Látom, kevés van – kicsit röhögött –, meg ehhez a nagy testhez csak kicsik.

– Jó, hozzál azt is.

Miközben a kétszemélyes étkezőn át a férfi a hálófülke felé oldalazott, belerúgott egy fekete cipőbe, ha már hercegnő, akkor inkább topánka lehetett.

– Éppen abba? – lesett oda a lány.

– Miért?

– Azt veszem fel.

– Nyáron feketét?

– Nyáron.

Az éjszakai gatyáját a franciaágyra dobta. Nem értette, hogyan lehetett azt az ágyat oda beerőszkoltni, hacsak úgy nem, hogy ott rakták össze, amihez azonban túlságosan is stabilnak és merevnek tűnt az ott töltött éjszaka alatt. A gatyá lecsúszott az ágy mellé, akkor már megigazította a párnát, meg az ő oldalán a lepedőt is. Tiszta alsógatyát húzott elő a zacskóból, amiben a ruháit, a tisztálkodó szereit hozta fel. Ehhez megint féltérdre kellett ereszkednie. Zoknit keresett, de meggondolta magát, jó lesz a tegnapi, elég a tiszta gatyá. A tegnapi inget vette magára, és minden szétszórt cuccot zacskóba rakott, azokat is, amiket a laptopos táskájából kotort elő, több nappal azelőttieket. Két zacskóból sikerült egyet csinálnia, könnyebb lesz két csomaggal, zacskóval meg táskával közlekedni a lépcsőn a harmadikról lefelé.

– Az irodád? – kérdezte a lány. Egyik lábát lábujjhegyen a másik elé toltá, most lényegesen magasabb lett a férfinál, mint azelőtt.

– Meg a gardróbom.

– Lássam, mi van benne! – Közelebb ment, a fiú lent. Felnézett rá.

– Semmi.

– De látom, még egy zokni, meg még egy gatyá, meg még egy zokni meg még egy gatyá. Miért nem cseréled le?

– A gatyát lecsereéltem.

– A zoknit.

– Spórolok.

– Mosással? Hagyd itt, majd én kimosom. Mosok ma.

– Ott a gatyám a fürdőben, amivel feltöröltem.

– Ing?

– Majd a kocsiban.

– Miért nem itt?

– Lent maradt.

– Máskor is lent szokott maradni.

– Máskor is.

Kibontotta, befűzte végre a másik sportcipőt is, kiegyenesedett. – Nem szeretem az öblítődöt. Én öblítőt sohasem használok egy ideje.

– Viszketős vagy.

– Viszketős leszek.

– Én meg pattanásos, az éjszaka jött ki, vagy nem is tudom, mostanában.

– Nem a mosószeretől?

– Nem attól.

– Tőlem.

– Nem tőled. – A két ajtó között toporgott, a háló meg a bejárati között. – A gyógyszerid?

– Vitaminok.

– Akkor vitaminok. Beszedted?

– Ne mindig emlegesd. Be.

A lépcsőházat ép előtte mosták, kerülgetni kellett a vödört meg a cigányasszonyt, az orrát a szennyes víz szaga meg valami illat csapta meg, nem volt rossz.

– Jó reggelt! – mondta az.

– Jó reggelt! – mondta a férfi.

– Magának már könnyebb le, mint fel, nem igaz?

– De, igaz.

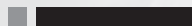
– Nalátja.

Bepakolt a csomagtartóba. Két fehér ing volt az újságpapucok tetején, az egyiket kiemelte, a műanyag vállfát visszadobta. Sohasem hagyott semmit az utastérben, kocsit már egy lyukas tornacipőért is feltörnek, ez volt a tapasztalata, még teniszező korszakából. Beült, megvárta, amíg egyedül marad az utcán, inget cserélt. Előtte jól előkészítette, minden gombját kigombolta, ellenőrizte az elejét, a fonákját. Egy magasságszinti nyitott ablakból, későn vette észre, így is meglesték. Nem tudta megállapítani, férfi, vagy nő, mindegy is, a lány két házzal arrébb lakik, albérlő, ezeket nem jegyzik meg, ha megjegyeznék, megszólnák.



Besorolt a kanyarodó sávba, megkerülte a parkot. Az egyik padon két hajléktalan veszedkedett, két nő. Mellettük lány rohant el piros szoknyában, vastagszikos blúzban, a kora reggelhez feltűnő dekoltázsban, a troli megállója felé. Kocogó, korosabb nő lihegett mögötte testhez tapadó fekete-fehérben, mind a kettő seggét megnézte a visszapillantó tükrökben. Egy másik lány, a fülében hallgatóval, előtte ment át a zebrán, ennek is rutinból utána nézett, bicegő mozgása volt. Biciklihez erősített kétkerekű papírgyűjtő utánfutójával bajlódott egy szakállas férfi. Rövidnadrágban, a járdán, nagyseggű lány bukósisakban, ujjatlan ingecskeben robogott. Egy apa apró fiúgyermeket nevelt a Szépművészeti Múzeum előtt, hozzáhajolva a piros lámpánál. A kórház oldalában megelözte a kocsisort, befordult jobbra. A villamosmegállóban pelyhedző szakállú fiú százszor megcsókolt egy idősebb lányt, a férfi a műszerfal órájára nézett, fél hét, majdnem annyi. A lány zavartan minden csók után százszor félretekint, sokan várakoznak, többen, mint kellene. Egyirányú közlekedést jelző táblaoszlopnak támaszkodva, szárítókötélre fűzött vécépapír gurigákkal a nyakában billeg egy nagyobbacska gyerek, egyik kezében párás műanyagzacskó csücsörítő szája, éppen beleiszik.

Van még idő. Megáll egy szupermarket előtt, ahol biztosan talál egy kisebb méretű utazótáskát, amibe a szatyorból végérvényesen átpakolhat. Itt az ideje, nem illenek egymáshoz a laptopos táska meg a szatyrok. S ha már ott vagyok, veszek egy almabefőttet, és dél után felviszem. ■ ■ ■



**Kőrössi P. József** (Nagyvárad, 1953): költő, novellista, publicista, könyvkiadó.

